

ANA HUANG

KING
OF
SLOTH

Kings of sin 4

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Voor iedere vrouw die ooit te horen heeft gekregen dat ze
'vaker zou moeten glimlachen'.
Fuck dat. Doe waar je zin in hebt.

Playlist

Taylor Swift – ‘Midnight Rain’

Beach Weather – ‘Sex, Drugs, Etc.’

The Pussycat Dolls – ‘Top Of The World’

Bruno Mars – ‘The Lazy Song’

Beyoncé – ‘***Flawless’

P!nk – ‘Most Girls’

Tove Lo – ‘Talking Body’

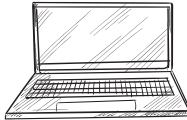
Rihanna – ‘Rude Boy’

Arctic Monkeys – ‘I Wanna Be Yours’

Rihanna – ‘Te Amo’

HOOFDSTUK 1

Sloane

Inbreken in een Griekse villa van tienduizend dollar per nacht had vandaag niet op de planning gestaan, maar plannen veranderen en mensen passen zich aan – al helemaal als ze cliënten hebben die hun leven per se zo moeilijk mogelijk willen maken.

Mijn knieën schraaptten langs het beton toen ik mezelf over het muurtje van de achtertuin hees. Als mijn gloednieuwe Stella Alonso-jurk kapotging, ging ik hem vermoorden, hem weer tot leven wekken zodat hij de puinhoop op kon ruimen en hem vervolgens nog een keer vermoorden.

Gelukkig voor hem landde ik zonder kleerscheuren op het terras, en ik stapte in de hakken die ik daarnet over de muur had gegooid. Het zware gebons van mijn hart volgde me tot aan de glazen schuifdeuren, waar ik de hoofdsleutel die ik van een van de schoonmaaksters had ‘geleend’ tegen de kaartlezer hield.

Ik had op zich door de voordeur kunnen gaan, maar dat was te zichtbaar. En dus was de achtertuin mijn enige goede optie.

De kaartlezer zoemde, en één enkele beangstigende seconde dacht ik dat de deur niet open zou gaan. Toen knipte er een groen lichtje aan, en ik stond mezelf toe opgelucht adem te halen voordat ik mijn kaken weer verbeterde op elkaar klemde.

Inbreken was het gemakkelijke gedeelte. Hém voor zonsondergang naar een ander land krijgen was heel andere koek.

Na een snelle omweg door de keuken liep ik via de woonkamer naar de grote slaapkamer. Mijn gezicht betrok toen ik de lege bierflesjes op het aanrecht in de keuken zag staan, en het kostte me al mijn wilskracht om mezelf ervan te weerhouden ze in de glasbak te gooien, het marmeren blad schoon te maken en met luchtverfrisser te spuiten.

Concentreer je. Zowel mijn professionele als mijn persoonlijke reputatie stond op het spel.

De villa was koel en stil, ondanks de vroegemiddagzon die door de ramen kwam. In de slaapkamer was het zelfs nog koeler en stiller. Vandaar misschien dat ik geheel tegen mijn gewoonte in schrok toen de slapende man razendsnel reageerde op de grote kom ijskoud water die ik zonder pardon over zijn lichaam kiepde.

Een sterke hand schoot naar voren en pakte mijn pols vast. De lege kom kletterde op de grond, en de wereld kantelde toen hij me omlaagtrok, een draai maakte en me tegen het bed klemde voordat ik zelfs maar naar adem kon happen.

Xavier Castillo keek op me neer, en zijn knappe gezicht werd ontsierd door een frons.

De enige zoon van de rijkste man in Colombia en mijn moeilijkste klant was doorgaans belachelijk relaxed, maar dat gold bepaald niet voor de onderarm die nu tegen mijn keel drukte en de eenentachtig kilo pure spieren boven op me.

Zijn frons werd wat zachter toen zijn woede plaatsmaakte voor herkenning en een vleugje afgrijzen. 'Sloane?'

'Zo heet ik, ja.' Ik stak mijn kin omhoog en probeerde er niet aan te denken hoe warm hij aanvoelde in vergelijking met het vochtige matras tegen mijn rug. 'Ik zou het erg waarderen als je me nu onmiddellijk losliet. Dit verpest mijn jurk van zevenhonderd dollar.'

'Mierda.' Hij vloekte en haalde zijn arm van mijn hals zodat ik kon opstaan. 'Wat doe jij hier in godsnaam?'

'Mijn werk.' Ik duwde hem van me af en kwam overeind. Lag het aan mij of was het een stuk kouder dan vijf minuten geleden? 'Het is de twaalfde. Je weet waar je hoort te zijn, en dat is niet hier.' Met

een boze blik daagde ik hem uit ertegen in te gaan.

‘Ik dacht dat je een inbreker was. Ik had je pijn kunnen doen.’ Nu we vastgesteld hadden dat ik hier niet was om hem te beroven of ontvoeren, maakte zijn frons plaats voor een bekende grijns. Xavier ging weer liggen, een toonbeeld van onverschilligheid. ‘Technisch gesproken ben je ook een inbreker, maar wel een heel mooie. Als je bij me in bed wilde kruipen, hoefde je het maar te zeggen, hè? Al die moeite was niet nodig.’ Hij trok een wenkbrauw op en wierp een blik op de kom op de vloer. ‘Hoe ben je eigenlijk binnengekomen?’

‘Ik heb de hoofdsleutel gejat. En probeer me niet af te leiden.’ Na drie jaar met Xavier werken was ik wel gewend aan zijn trucjes. ‘Het is één uur ’s middags. Je jet staat op het vliegveld op ons te wachten. Als we binnen een halfuur vertrekken, zijn we nog op tijd in Londen om vanavond naar het gala te kunnen.’

‘Geweldig plan.’ Xavier rekte zijn armen uit boven zijn hoofd en gaapte. ‘Er is alleen één probleem: ik ga niet.’

Ik voelde mijn nagels zich in mijn handpalmen boren. *Haal adem. Onthoud dat het als onprofessioneel gezien wordt als je een cliënt vermoordt.*

‘Je komt uit dat bed,’ zei ik kil genoeg om de waterdruppeltjes op zijn huid te laten bevriezen. ‘Je stapt in dat vliegtuig, gaat met een glimlach op je gezicht naar het gala en blijft tot het einde, zoals het een goed vertegenwoordiger van de familie Castillo betaamt. Want als je dat niet doet, maak ik het tot mijn persoonlijke missie om te zorgen dat je nooit meer een seconde rust hebt. Dan kom ik langs op elk feestje dat je bijwoont, waarschuw ik iedere vrouw die dom genoeg is om bij je in de buurt te komen en verban ik al je vrienden die je wangedrag aanmoedigen van mijn evenementen. Ik kan zorgen dat je leven een hel wordt, dus maak géén vijand van me.’

Xavier gaapte nogmaals.

Het ging al zo tussen ons sinds Xaviers vader me drie jaar geleden had ingehuurd, vlak voordat Xavier van Los Angeles naar New York verhuisde. Maar op dit punt was ik er klaar mee om dingen door de vingers te zien.

‘Dus jij bent mijn nieuwe pr-manager.’ Xavier leunde achterover op zijn stoel en legde zijn voeten op mijn bureau. Zijn witte tanden contrasteerden fel met zijn zongebruinde huid, en zijn ogen glinsterden. Er sprak een sluwheid uit die me alert maakte.

Ik kende mijn meest lucratieve cliënt nog maar tien seconden, en nu al haatte ik hem.

‘Haal je voeten van mijn bureau en ga rechtop zitten, als een volwassene.’ Het interesseerde me niet dat Alberto Castillo me drie keer mijn gebruikelijke vergoeding betaalde om zijn zoon in de gaten te houden. Niemand kwam in mijn kantoor weg met zo’n gebrek aan respect. ‘Anders mag je vertrekken en je vader uitleggen waarom je de allereerste dag al als klant gedumpt bent door je nieuwe pr-manager. Dat zal wel geen positief effect hebben op je cashflow.’

‘Ah, dus je bent er zo een.’ Hij deed wat ik vroeg, maar zijn glimlach verhardde toen ik zijn vader noemde. ‘Een strenge regelvolger. Begrepen. Je had jezelf beter zo kunnen voorstellen, in plaats van met je naam.’

Mijn favoriete pen brak tussen mijn vingers, zo hard kneep ik erin. Ik was geen bijgelovig iemand, maar zelfs ik snapte dat het niet veel goeds beloofde voor onze relatie.

En ik kreeg gelijk.

Als het op bepaalde dingen aankwam liet ik hem zijn gang gaan, want de familie Castillo was verantwoordelijk voor het grootste deel van mijn omzet. Maar mijn taak was de reputatie van de familie smetvrij houden, niet hielenlikken bij de erfgenaam. Xavier was een volwassen man. Het werd tijd dat hij zich ook zo ging gedragen.

‘Dat is nogal een dreigement,’ zei hij loom. ‘Élk feestje en iédere vrouw? Dan moet je me wel echt heel leuk vinden.’

Hij liet zich van het bed glijden met de luie elegantie van een ontwakende panter. Een grijze joggingbroek hing laag op zijn heupen, waardoor zijn goudbruine huid ontbloot werd, en ook de V die niemand zou verwachten bij een man die het grootste deel van zijn dag aan het feesten en slapen was. Tatoeages met ingewikkelde patronen sierden zijn blote borst, schouders en armen.

Bij ieder ander had ik de rauwe, mannelijke schoonheid die nu tentoongesteld werd bewonderd. Maar dit was Xavier Castillo. De dag dat ik ook maar iets aan hem bewonderde, afgezien van zijn toewijding aan een gebrek aan toewijding, was de dag dat ik op magische wijze weer in staat zou zijn om te huilen.

‘Maak je geen zorgen, Luna,’ zei hij met een kleine grijns. ‘Ik zal niet aan je andere cliënten verklappen dat ik je favoriet ben.’

Soms sprak hij me aan met mijn echte naam. Soms noemde hij me Luna. Dat was niet mijn bijnaam, of mijn tweede naam, en het leek in de verste verte niet op Sloane, maar hij weigerde te vertellen waarom hij me zo noemde. Hem zover krijgen dat hij ermee ophield of het uitlegde had ik al lang geleden opgegeven.

‘Doe eens een keer serieus,’ zei ik. ‘Dit evenement is ter ere van jóúw vader.’

‘Des te meer reden om niet te gaan. Het is niet alsof mijn pa erbij is om de prijs in ontvangst te nemen.’ Xaviers glimlach verslaptte geen seconde, maar zijn ogen glansden gevaarlijk. ‘Hij ligt op sterven, weet je nog?’

De woorden leken in één klap alle zuurstof uit de kamer te zuigen. We staarden elkaar aan, en zijn kalmte was als een rots waarop mijn toenemende frustratie stuksloeg zonder hem van zijn plaats te krijgen. Iedereen wist dat vader en zoon Castillo een stroeve relatie hadden, maar Alberto Castillo had me ingehuurd om hun reputatie te managen, niet om hun familieproblemen op te lossen. Tenzij er uitlekte wat achter gesloten deuren plaatsvond.

‘Mensen vinden je al een verwend rijkeluisjoch omdat je je verantwoordelijkheden hebt verwaarloosd nadat je vader zijn diagnose kreeg.’ Ik nam geen blad voor de mond. ‘Als je het evenement mist dat hem eert als Filantroop van het Jaar, lusten de media je rauw.’

‘Dat doen ze nu ook al. En éér?’ Xavier trok zijn wenkbrauwen op. ‘Die man maakt elk jaar een paar miljoen over, krijgt daarvoor een zeer gunstig belastingvoordeel en wordt ook nog in het zonnetje gezet omdat hij zo’n filantroop is. Jij en ik weten allebei dat die prijs geen fuck voorstelt. Iedereen met diepe zakken kan

hem krijgen. En trouwens...' Hij leunde tegen de muur en sloeg zijn armen over elkaar. 'Mykonos is veel leuker dan zo'n suf gala. Misschien moet je hier blijven. De zeelucht doet je vast goed.'

Verdomme, die toon kende ik. Het was zijn 'je kunt me onder schot houden maar dan nog geef ik niet toe, want daar word jij zo lekker pissig van'-toon. Die had ik vaker gehoord dan me lief was.

In gedachten zette ik alles vlug op een rijtje. Ik was niet zover gekomen in mijn carrière door gevechten aan te gaan die ik niet kon winnen. Ik móést vanavond in Londen zijn, en de tijd begon te dringen. Mijn afspraak missen was geen optie, maar als Xavier in Griekenland bleef, was het mijn taak om ook te blijven en een oogje in het zeil te houden.

Aangezien het te lang zou duren om hem een schuldgevoel aan te praten, ergens mee te dreigen of hem te overtuigen – zoals ik normaal gesproken deed – hield ik nog één optie over.

Een deal sluiten.

Ik sloeg mijn armen over elkaar om zijn houding te spiegelen. 'Laat maar horen.'

Zijn wenkbrauwen kwamen omhoog.

'Je voorwaarde,' zei ik. 'Wat je wilt in ruil voor je aanwezigheid bij de ceremonie vanavond. Alles waar seks, drugs of illegale activiteiten aan te pas komen is uitgesloten. Maar verder ben ik bereid om te onderhandelen.'

Zijn ogen vernauwden zich. Hij had niet verwacht dat ik zo makkelijk zou toegeven, en als ik vanavond niet om acht uur in Londen moest zijn, had ik dat ook niet gedaan. Maar ik kon mijn plannen niet cancelen en besloot een pact te sluiten met de duivel.

'Prima.' Xaviers wangen kregen kuiltjes toen zijn kenmerkende glimlach verscheen, al hield zijn gezicht iets achterdochtigs. 'Omdat je zo toeschietelijk bent, zal ik dat ook zijn. Ik wil een vakantie.'

'Je bent al op vakantie.'

'Niet voor mij. Voor jou.' Hij zette zich af tegen de muur en kwam met lome maar vastberaden passen dichterbij, tot op een paar centimeter afstand. 'Ik ga naar het gala als jij belooft daarna met me op vakantie te gaan. Drie weken Spanje. Geen werk, alleen lol.'

Het kwam zo uit het niets dat ik er een whiplash van kreeg. ‘Je wilt dat ik drie wéken vrij neem?’

‘Ja.’

‘Je bent niet goed snik.’

Ik had in totaal twee vakantiedagen gehad sinds ik zes jaar geleden begonnen was met mijn pr-bedrijf, Kensington PR. De eerste had ik gebruikt om naar de begrafenis van mijn oma te gaan. De andere was omdat ik in het ziekenhuis belandde met een longontsteking. (Dat krijg je ervan als je hartje winter achter paparazzi aan rent.) En zelfs toen had ik via mijn telefoon mijn e-mail bijgewerkt.

Ik was werk. Werk was mij. Het idee om mijn baan ook maar een minuut op te geven bezorgde me maagkramp.

‘Dat is de deal.’ Xavier schokschouderde. ‘Graag of niet.’

‘Vergeet het maar. Dat gaat niet gebeuren.’

‘Prima.’ Hij draaide zich naar het bed. ‘In dat geval ga ik weer slapen. Voel je vrij om te blijven, of vlieg naar huis. Mij maakt het niet uit.’

Mijn tanden knarsten. Die klootzak. Hij wíst dat ik hem hier niet in zijn eentje een chaos zou laten creëren. Hem kennende zou hij dan vanavond nog een orgie op het strand organiseren, alleen maar om aandacht te trekken en te benadrukken dat hij niet aanwezig was op het gala.

Ik keek naar de klok aan de muur. We moesten binnen een kwartier weg als we op tijd op het gala wilden zijn. Als ik vanavond niet om acht uur in Londen moest zijn, had ik er misschien op gegokt dat Xavier blufte, maar nu...

Verdomme.

‘Twee dagen moet lukken,’ gaf ik toe. ‘Eén weekendje zou niet zo erg zijn, toch?’

‘Twee weken.’

‘Eén week.’

‘Deal.’ Zijn kuiltjes verblindden me weer, en ik besepte dat ik in de val gelokt was. Hij had bewust hoog ingezet om bij het onderhandelen te krijgen wat hij wilde.

Helaas was het nu te laat voor spijt, en toen hij zijn hand uitstak had ik geen andere keuze dan die te schudden en het aantal dagen vast te leggen dat ik zelf had voorgesteld. Dit was het ergste aan Xavier. Hij was slim, maar paste die intelligentie toe op de verkeerde dingen.

‘Kijk me niet aan alsof ik je vis heb vermoord,’ zei hij. ‘Ik neem je mee op vakantie. Het wordt leuk. Geloof me maar.’

Zijn glimlach werd alleen maar breder toen hij mijn ijskoude blik zag.

Eén week in Spanje met een van mijn minst favoriete mensen op deze planeet. Wat kon er in hemelsnaam misgaan?